

El Diacrític | Actualitzat el 11/12/2017 a les 17:16

?El 21, aturem la dreta extrema, també, a les urnes

«Allò important d'aquestes denúncies acceptades no són elles mateixes sinó l'ona expansiva que creen en forma d'autocensura» | «És la mateixa estratègia de començament dels setanta del segle passat a València: màniga ampla per al feixisme i restricció total a qui no es plegui a les exigències de l'Estat»

Militants i simpatitzants tarragonins de la CUP la nit d'enganxada del primer cartell de les eleccions del 21-D | Twitter Xavi Milian

La Junta Electoral prohibeix la presència de color groc a fonts, places i edificis de Barcelona, alhora que obliga el consistori de Colau a retirar de la façana de l'Ajuntament el cartell de «Llibertat presos polítics»; prohibeix les concentracions d'àvies i avis contra el 155 a Reus, que continuen perquè la dignitat no acata el feixisme; prohibeix el color groc de l'espai públic arreu i els llaços o altres elements de vestir d'aquest color als pits de les persones que vagin a votar el 21 de desembre; i diuen i insisteixen que són «unes eleccions normals»... muntades, i ho deixen clar quan se'ls escapa, per tal que el «bloc constitucionalista» (és a dir la dreta dura i espanyolista, rància fins a la medul-la) guanyi.

Els militars fan maniobres enmig de la campanya amb un important desplegament a les comarques del Camp de Tarragona. Militars armats al centre de la capital, les muntanyes plenes de gent armada i vestida per a matar fent múltiples ximpleries d'aquestes de fer exercicis per veure si estan prou coordinats entre uns i altres i els de més enllà. La Junta Electoral no ho veu com a problema, només faltaria. I, per sort i sense cap gràcia, l'antimilitarisme tarragoní els diu que ni aquí ni enlloc.

Terribas, denunciada; Toni Albà, denunciat; regidores i regidors de Reus que van demanar que marxessin els policies nacionals que ens havien pegat, denunciats; l'alcalde d'Argentona, Eudald Calvo, denunciat per no aturar l'1-O; professores i professors que intenten parlar de tot a classe,

tal com manen els currículums, denunciats; periodistes que no callen, denunciades... la denúncia esdevé arma i és acceptada als jutjats si és contra qui posa en qüestió l'autoritat de l'Estat despòtic i l'autoritat sense solta ni volta. Per contra, la denúncia no és acceptada als tribunals si del que es tracta és de denunciar alguna de les més de 120 agressions feixistes esdevingudes de forma aïllada o enmig de les manifestacions unionistes desenvolupades a Catalunya els darrers mesos.

Allò important, però, d'aquestes denúncies acceptades no són elles mateixes sinó l'ona expansiva que creen en forma d'autocensura entre persones que mai haguessin pogut arribar a imaginar que el seu pensament, la seva feina, les seves opinions pacífiques i no violentes podrien ser considerades «delictes d'odi». No va ser delictes, ni tan sols interferència electoral, que unes desenes de feixistes es concentrassin, el passat 2 de desembre, davant de la seu d'un dels partits que es presenten a les eleccions imposades per l'Estat del proper dia 21 de desembre. La CUP va dirigir dos escrits, a la Junta Electoral de Barcelona i al Departament d'Interior, per tal que deneguessin el permís a la concentració ultra, però uns i altres es van «inhibir» i no van prohibir la concentració. El resum esdevé terrible: no es permet el color groc en espais públics perquè és símbol de la demanda de «Libertat presos polítics» i «no a l'aplicació de l'article 155 de la Constitució» però sí que es permet un acte ultra de Somatemp i Por España me atrevo que tenia com a objectiu bàsic assenyalar i atacar la seu d'un partit legal fins al dia d'avui.

És la mateixa estratègia de començament dels setanta del segle passat a València: màniga ampla per al feixisme i restricció total a qui no es plegui a les exigències de l'Estat. El resultat, aleshores, va ser l'extermini de l'esquerra a nivell general i l'arribada al poder d'una UCD i d'un PP de dreta extrema que no va dubtar a aixafar qui fos per arribar a manar plenament, de forma absoluta. Avui, els que despunten al capdavant de la dreta extrema es diuen Ciutadans, i poden arribar a manar si els Comuns miren cap a l'infinit en nom de l'equidistància, el PSOE dona el seu suport al bloc espanyolista (la qual cosa no és ni nova ni estranya) i PP i Ciutadans sumen prou per fer majoria amb els d'lceta. Sé que això només són càlculs electorals sense més, però davant d'aquest panorama jo prendré partit el proper dia 21. Partit per aturar l'absoluta dominació i l'adoctrinament escolar espanyolista, negador de la diversitat lingüística cultural.

I prendre partit no és només un eslògan no electoral sinó la constatació que cal esdevenir actors i actrius. Partint de la crítica al malgastament de diners per part de qui m'és més proper (la CUP, sense dubte) i de com s'han fet les llistes, i de com es va al Parlament i del que s'hi va a fer, votaré. Ho faré pel Xavi Milian, que és qui va al capdavant de la llista de la CUP de Tarragona «província». No perdré per això ni un centímetre de la meua sobirania personal ja que, tal com he expressat en repetides ocasions, ningú no em representa. Ni tan sols la CUP, per la qual en sóc regidor a la ciutat de Tarragona. És de ximpler votar i callar quatre anys, és de ximpler delegar res que sigui important i la política catalunyesa, de la qual depenen escola, sanitat, transports i benestar social, ho és. I votar per algú amb qui has compartit lluites i de qui saps que hi va per deixar enrere els temps dels reis, les reines i la mare de Déu és garantia que el vot llençat a l'urna no em retorni un dia o altre per preguntar-me «què vas fer?».

I el 22, tornaré a ser a on cal ser, que no és a cap altre lloc que a la feina i a la lluita, dos espais on cal deixar sempre molt clar que exigim que, quan hi són, es compleixin els mandats populars, de la majoria i, sobretot, dels de baix, als quals ens devem i per als quals lluitem fins i tot més enllà d'on es pot. Perquè no som ni volem ser esclaus de res ni de ningú, ningú no ens representa ni ara ni mai però a la dreta extrema cal aturar-la, també, a les urnes. I no deixar de combatre-la mai.